έκει καταλελοιπέναι διότι ἐπέγνωσαν, φησί, τὸν θεὸν Ἰουδαίων, ὄντα ποιητὴν καὶ κτιστήν, καὶ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ πεποιήκασι καὶ οὐχὶ τῷ θεῷ τῷ ἀοράτῳ ἑαυτοὺς προσανέθεντο (Epiph., h. 42, 4).

(΄Ο ἀγαθὸς θεὸς) λάθοα πέμπει καὶ διαφθείρει τὰ δημιουργήματα τοῦ δημιουργοῦ· εἰσβιάζεται κρύφα καὶ παραπείθει καὶ πλανῆ (so stellt sich das für den Gegner M.s dar)· τοὺς ῦπὸ τοῦ δημιουργοῦ κατεγνωσμένους ἢ κατηραμένους, ὄς φατε, ψυχαγωγεῖ καὶ δίκην ἀνδραποδιστοῦ τινος ῦπεξάγει· ἀποδιδράσκειν ἀπὸ τοῦ κυρίου διδάσκει καὶ φεύγειν τὸν πατέρα· αὐτὸς αὐτοὺς εἰσποιεῖται, μὴ συγχωροῦντας τοῦ πατρός· ἐπάγγελται ὁ ἀγαθὸς τῶν ἀλλοτρίων εἶναι πατήρ... σεμτός γε ὁ θεὸς τῶν παρ' ἄλλων καταδίκων ἀμαρτωλῶν καὶ ἀκλήρων καί, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, σκυβάλων ἐπιθυμῶν εἶναι πατήρ (Celsus bei Orig. VI, 53).

(30) "Salutem solum animarum esse futuram earum quae eius doctrinam didicissent, corpus autem videlicet, quoniam a terra sit sumptum, impossibile esse participare salutem" (Iren. I, 27, 3; V, 4, 1 und andere Zeugen); vgl. Tert. I, 24: "(Deus Marcionis) ipsis, quos salvos facit, imperfectam salutem (praebet), scil. animam tenus salvis, carne deperditis, quae apud illum non resurgit". Ähnlich an vielen Stellen, bes. auch in der Schrift de resurr. carnis; wo sich auch c. 2 die Worte finden: "Omnes fere haeretici animae salutem, quoquo modo volunt, tamen non negant. viderit unus aliqui Lucanus (Marcionis discipulus) ne huic quidem substantiae parcens". Hipp., Refut. X, 19: Χριστόν πεπέμφθαι ἐπὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν. Megeth., Dial. II, 7: "Ο ἀγαθὸς ηλθε σῶσαι μόνην τὴν ψυχῆν.

Die Auferstandenen werden sein ,,wie die Engel"; s. Tert. III, 9: ,,Deus tuus ver am quandoquidem substantiam angelorum hominibus pollicetur"—, erunt enim", inquit, ,sicut angeli"". Epiph., h. 42, 3: ψυχῆς ἀνάστασιν εἶναι λέγει καὶ ζωὴν καὶ σωτηρίαν μόνης.

Vergeltung, bzw. Belohnung der guten Werke > Erlösung aus purer Gnade und Barmherzigkeit: dieser Gegensatz ist für M. oft bezeugt. Hauptstelle Tert. I, 23: "Marcionitae dicunt atquin hanc esse principalem et perfectam bonitatem, cum sine ullo debito familiaritatis in extraneos voluntaria et libera effundatur, secundum quam inimicos quoque nostros et hoc nomine iam extraneos diligere iubeamur". Dazu I, 17: "Sufficit unum opus deo nostro, quod hominem liberavit summa et praecipua bonitate" (s. o. S. 263*. 267*).